

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ_Νο1

Στα θρανία χωράμε εμείς και οι άλλοι...

Το ακόλουθο ελαφρώς διασκευασμένο άρθρο της Λίνας Γιάνναρου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Η Καθημερινή» στις 08.11.2006.

1. Μήπως είμαστε ανεκτικοί... υπό όρους απέναντι στους μετανάστες (και κατ' επέκταση και στα παιδιά τους); Μήπως η συγκατοίκηση Ελλήνων και αλλοδαπών στα ίδια θρανία δεν είναι τόσο ομαλή όσο οι αρμόδιοι θέλουν να την παρουσιάζουν;

2. Η «Καθημερινή» έδωσε τον λόγο στα ίδια τα παιδιά, για να λάβει απ' όλα περίπου την ίδια απάντηση - μια απάντηση που θα μπορούσε να γίνει και σλόγκαν: «Ρατσισμός; Έξω από τα σχολεία». Ο 16χρονος Δ. Τ., μαθητής Β' Λυκείου, έχει δέκα συμμαθητές που κατάγονται από την Αλβανία. «Οι σχέσεις μας είναι μια χαρά, όπως με όλους τους συμμαθητές μας. Μάλιστα έχουν δημιουργηθεί και πάρα πολλές στενές φιλίες μεταξύ Αλβανών και Ελλήνων, δεν υπάρχει κανένα θέμα», λέει στην «Καθημερινή». Πιστεύει όμως ότι άλλο σχολείο και άλλο κοινωνία. «Δυστυχώς, υπάρχει ρατσισμός. Όχι όμως στα παιδιά. Υπάρχει έξω στην κοινωνία».

3. Το σχολικό συγκρότημα της Γκράβας συγκεντρώνει από τα μεγαλύτερα ποσοστά αλλοδαπών μαθητών στην Αθήνα. Εκεί φοιτά ο 17χρονος Ο. Λ. «Δεν θυμάμαι ποτέ κάποιος να έχει τσακωθεί γι' αυτό το θέμα, δεν πετάμε σπόντες, δεν μας ενδιαφέρει από πού είναι ο καθένας», σημειώνει στην «Καθημερινή». «Όλοι κάνουμε παρέα με όλους, είτε είναι Αλβανοί είτε Αφρικανοί είτε οτιδήποτε άλλο. Είμαστε φίλοι». Κατά τη γνώμη του, λοιπόν, δεν υπάρχει θέμα ρατσισμού; «Στο σχολείο δεν "παίζει" θέμα ρατσισμού», λέει, χρησιμοποιώντας τη χαρακτηριστική φρασεολογία της ηλικίας του.

4. Για να συμπληρώσει αμέσως: «Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι ισχύει το ίδιο και όταν κλείνουν οι πόρτες του σχολείου. Υπάρχουν παιδιά που δεν συμπαθούν για παράδειγμα τους Αλβανούς, αλλά δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τους συμμαθητές τους που είναι από την Αλβανία».

5. Διαφορετική είναι πάντως η εικόνα που σκιαγραφεί για το ελληνικό σχολείο ο Τ. Ο. από τη Νιγηρία, μαθητής σήμερα της Α' Λυκείου, ο οποίος ζει στη χώρα μας από το 1993. Ο 16χρονος Τ. θεωρεί ότι ο ρατσισμός, αν και πιο «εξασθενημένος» σε σχέση με παλαιότερα, όταν δηλαδή ο ίδιος πήγαινε στο Δημοτικό, εξακολουθεί να είναι παρών στις σχολικές αίθουσες.

6. «Θυμάμαι πολύ έντονα το πρώτο πράγμα που άκουσα, όταν πρωτοπήκα στην τάξη, στο Δημοτικό. Γύρισαν δύο παιδιά και είπαν: “Τώρα αυτός ο μαύρος θα έρθει στην τάξη μας;”», διηγείται στην «Καθημερινή». «Δεν είχα δώσει σημασία. Άλλωστε, τότε δεν ήξερα καλά-καλά τη διαφορά μεταξύ λευκών και μαύρων. Τα πράγματα από τότε έχουν βελτιωθεί. Και σήμερα βέβαια ακούω, όπου κι αν πάω, να λένε “κοίτα τον μαύρο” ή “κοίτα τον αράπη”, αλλά από την άλλη έχω γνωρίσει και παιδιά που είναι εναντίον του ρατσισμού. Έχει βοηθήσει και η μόδα του hip-hop!», λέει χαριτολογώντας...

ΘΕΜΑΤΑ

A. Να αποδώσετε περιληπτικά σε 60-70 λέξεις το περιεχόμενο του άρθρου.

(Μονάδες 30)

B. Η αρθρογράφος αρχίζει το κείμενό της με δύο ερωτήσεις. Για ποιους λόγους κάνει αυτή την επιλογή;

(Μονάδες 10)

Γ. Ποιοι παράγοντες γεννούν τον ρατσισμό; Πιστεύεις ότι το σχολείο μπορεί να συμβάλει στη διαχείριση αυτού του προβλήματος; Να παρουσιάσεις τεκμηριωμένα την άποψή σου σε άρθρο (150-200 λέξεων), που θα δημοσιευθεί στην εφημερίδα του σχολείου σου.

(Μονάδες 60)

-Τον χάνουμε τον πατέρα μου. Τα χαρτιά του Χότζα δεν τον γιατρεύουνε και σβήνει ώρα την ώρα.

-Δε δοκιμάζεις να τόνε φέρεις στο χωριό μας, του μίλησα. Εμείς έχουμε σπουδαίο γιατρό. Δε δίνει χαρτιά στους άρρωστους, δίνει φάρμακα, σερμπέτια,² χάπια, αλοιφές που τα φτιάχνει σπουδαγμένος επί τούτο σπετσιέρης.³

Ο Σεφκιέτ παραξενεύτηκε, και λίγο σκιάχτηκε, μήπως και κριματιστεί αν πάει σε γιατρό κι όχι στο Χότζα. Ωστόσο, την άλλη μέρα, αυγές, να κι έφερε τον πατέρα του ξαπλωμένον πάνω σε μια τάβλα, μισοαναίσθητο. Οι δικοί μου τον καλοδεχτήκανε, του στρώσανε να πέσει και καλέσανε το γιατρό. Με την περιποίηση και με τα φάρμακα άνοιξε τα μάτια του και πάνω στις οχτώ καβάλησε το γαίδαρα και γύρισε σαν Λάζαρος στο χωριό του. Οι Τούρκοι άμα τον είδανε ζωηρό και καλοστεκούμενο τα χάσανε.

[...] Ο Σεφκιέτ ξαναγύρισε στον Κιρκιντζέ. Μας έφερε πεσκέσι⁴ μέλι και τυρί για να μας φχαριστήσει για όσα κάναμε για τον πατέρα του. Ύστερα με πήρε απόμερα, έβγαλε ένα τεσσαράκι⁵ χλιοδιπλωμένο στη μαντίλα του, μου το 'κλεισε ντροπαλά στη χούφτα και μου ψιθύρισε:

-Μπανά μπιρ μουμ γιακ. (Άναψε ένα κερι από μέρος μου). Ίσως και φιλιωθούνε οι Θεοί μας όπως φιλιωθήκαμε και μεις...

B3. Να επιλέξεις ένα από τα δύο ακόλουθα θέματα. Να καταγράψεις τις απαντήσεις σου σε ένα κείμενο 100-150 λέξεων.

1. Γιατί ο Σεφκιέτ ζητά από τον αφηγητή να ανάψει ένα κερι από μέρους του; Ποιες σκέψεις και συναισθήματα σου δημιουργεί το αίτημά του;

ή

2. Να γράψεις στο ημερολόγιό σου τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου για τη φιλία του Τούρκου Σεφκιέτ με τον Έλληνα αφηγητή του λογοτεχνικού κειμένου.

(Μονάδες 25)

---

² σερμπέτια = σιρόπια.

³ σπετσιέρης= φαρμακοποιός.

⁴ πεσκέσι = δώρο που περιλαμβάνει κυρίως τρόφιμα και ποτά.

⁵ τεσσαράκι = τουρκικό νόμισμα, ίσο με τέσσερα μεταλίκια.